

ПРОЛЕТАРИ ВСІХ КРАЇН, СДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТИТЬ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 6 (802) | Субота, 5 лютого 1983 року | Ціна 2 коп.

ДИСЦИПЛІНА — ТВОЯ РОБІТНИЧА СОВІСТЬ

Без жодного порушення

Атмосфера високої вимогливості утримується у виробничих колективах УТОГ після листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС. На зборах, що проходять у ці дні, нечуючи заявляють про підтримку ініціативи москвичів, які розгорнули рух за дали змінення трудової і виробничої дисципліни.

— Вважаю, що повну відповідальність за робітника, особливо молодого, ми повинні нести уже з моменту направлення його в колектив, — сказала на диспути, що відбувається у Миколаївському обласному будинку

культури нечуюча робітниця З. Когут. — Тому в запізенні бачимо і своє упущення: своєчасно не поговорили з юнаком чи дівчиною, не ввели його в ту атмосферу високої вимогливості і відповідальності, яка повинна бути на кожній дільниці, кожному робочому місці. Тим більше, що це — в країнських традиціях підприємств області.

Кожен член колективу повинен творчо ставитись до своєї справи, берегти робочий час, економно витрачати всі види ресурсів.

— Ми вважаємо, — проповідвали думку З. Когут,

що нечуюча робітниця К. Підтикан та Т. Філіппова, — що дисципліна, — це не просто беззастережне виконання вимог внутрішнього розпорядку. Своєчасний вихід на роботу, відсутність запізень і прогулів, випадків пияцтва ще не гарантують належної ефективності виробництва. Тому в колективах слід організовувати змагання так, щоб воно охоплювало всі оновні напрямки діяльності колективу, в тому числі підвищення його виховної ролі. В повсякденній роботі слід спирається на передові дільниці, бригади, яким притаманна стабільна робота, праця без

порушень трудової і виробничої дисципліни. Колектив — це сила. Він багато може. Але треба розширити його права, щоб ледарям, прогулянкам, п'янницям дати рішучу відсіч.

Інтереси справи — над усе. Тільки висока віддача кожного не мислами без високого рівня дисципліни і самодисципліни, і тільки вони можуть забезпечити високий рівень життя радянської людини.

А. ІСАКІНА,
художній керівник
Миколаївського обласного
будинку культури УТОГ.

РЕЗЕРВИ — НА СЛУЖБУ П'ЯТИРІЧКИ

Як уже знають читачі, за високі успіхи у передовійному соціалістичному змаганні на честь 60-річчя утворення СРСР ЦП УТОГ і Республіканський комітет профспілки присудили колективу Вінницького УВП третє місце з врученням грамоти та грошової премії.

Минув місяць, як трикотажники взялися за виконання виробничого плану третього, серцевинного року однадцятої п'ятирічки? А він — нелегкий. Великим мобілізуючим фактором стало на УВП прийняття соціалістичних зобов'язань на нижній рівні. Колектив підприємства одним з перших відгукнувся на заклик москвичів та колективу Запорізького УВП працювати під девізом: «Честь і шана — по праці».

Для того, щоб успішно виконати планові завдання і соціалістичні зобов'язання по підвищенню ефективності виробництва, дуже важливо використати всі резерви зростання продуктивності праці, вдосконалення технології і впровадження передового досвіду. Трудовим успіхам 1982 року значною мірою сприяла вміла організація соціалістичного змагання. 27

виробничиків виконали план двох з половиною років за два роки, вісім з них удастієні знака «Ударник однадцятої п'ятирічки». Серед них Ганна Цуприк, Надія Добрянська, Галина Гич, Марія Гордієнко, Олександра Козинчук, Валентина Швець. В'язальниця підприємства Г. П. Мерзюк визнана переможцем у республіканському змаганні «Краща за професією», швачка В. В. Швець нагороджена Дипломом ЦП УТОГ і Україпрофради за високі показники у соціалістичному змаганні минулого року.

Працюючи під девізом «Жодного відстаючого — поруч», всі дільниці, бригади та зміни трудяться ритмично і стабільно. Цього досягнуто завдяки великій організаторській, масово-політичній роботі в колективі, пошуку і використання внутрішніх резервів.

В інтересах виробництва у минулому році, не чекаючи закінчення реконструкції фабрики, були встановлені дві нові бобіномотальні машини, круглов'язальна трикотажна машина «Мультирипп» (НДР), швейна машина для обробки країв трикотажних виробів.

Впровадження їх позитив-

но позначилось на якості виробів, на поліпшенні їх товарного вигляду.

Колектив і нині трудиться особливо старанно. Варто відзначити внесок бригадирів-організаторів виробництва в'язальної, дільниці, де керівником Марія Нигруца, закрійної дільниці, очолованої Тамарою Рильською, швейної дільниці де керівником Ніна Нагорна та багатьох інших. Як підсумок, в 1982 році першим сортом виготовлено 82,6 процента продукції при плані 82,3 процента.

Рекламацій та скарг на якість продукції протягом минулого року на підприємство не надходило.

Торік на УВП проведено суворий режим економії. Значних успіхів досягли у зниженні собівартості та матеріаломісткості продукції, економії сировини, матеріалів, електроенергії та палива.

З року в рік економію працюють закрійники, де майстром член КПРС І. А. Горбатий, а бригадиром Тамара Рильська: за рахунок раціонального використання особливо комбінованих розкладок ними заощаджено 11 тонн 285 кілограм трикотажного полотна. До речі, обидва суботники — 17 квіт-

ня та 18 грудня — підприємство працювало на зекономленому полотні. Особливо щадливо ставляться до економії матеріалів Олександр Хуторянський, Марія Гриценюк, Надія Добрянська, Галина Керемет та інші.

Вишукання і використання резервів без додаткових матеріальних затрат дає можливість підвищувати техніко-економічні показники.

На жаль, на підприємстві ще не всі резерви виявлені і використані. Ще значна питома вага ручної праці, трапляються випадки неефективного використання робочого часу.

Адміністрація, партбюро, профспілковий комітет та первинна організація УТОГ, весь колектив УВП працюватимуть над усуненням недоліків, розв'язанням важливих завдань поліпшення якості продукції та підвищення ефективності виробництва.

Нині колектив працює над достроковим виконанням соціалістичних зобов'язань третього року та завершенням реконструкції фабрики, щоб здати її в експлуатацію до кінця 1983 року.

І. ШАПЕЄВ,
заступник голови групи
народного контролю
Вінницького УВП.

Нове видання книги «СПОГАДИ»

У видавництві політичної літератури вийшло друге видання книги Л. І. Брежнєва «Спогади». У книгу включено нові розділи, над якими автор працював у останні роки, — «Молдавська вес-

на», «Космічний жовтень» і «Слово про комуністів». Як і в попередньому виданні, Л. І. Брежнєв у цих розділах розповідає про людей праці, вчених, партійних працівників, з якими йому до-

водилося зустрічатись у Молдавії, в лабораторіях і конструкторських бюро в Москві та Підмосков'ї, на космодромі Байконур, у казахстанських степах.

У заключному розділі

вуються і постійно вдосконалюється так званий рухомо-позиційний спосіб будівництва, що суворо визначає кожній бригаді час на завершення необхідних операцій. Хороший ефект дає і модуль-

ПО РЕСПУБЛІЦІ

ЕФЕКТИВНА УСТАНОВКА

до покладів вугілля допоможуть лазерні покажчики, створені спеціалістами Харкова у співдружності з ученими Ленінграда. На заводі точного приладобудування завершено випуск першої серійної партії таких апаратів. Вони адресовані шахтарям Кузнецького, Карагандинського, Донецького і Печорського басейнів.

Лазерна трубка, укріплена на корпусі гірничого комбайна, своїм променем безперервно вказує машиністові правильний курс проходки тунелю або наризання вугільної лави. Це скорочує простотої техніки, строки використання порожньої породи. Прилади стійкі в роботі, беспечні в середовищі горючих природних газів.

До кінця п'ятирічкі лазерними «теодолітами» буде оснащено основні підприємства вугільної промисловості країни.

ЛАЗЕР — ШАХТОБУДІВНИК

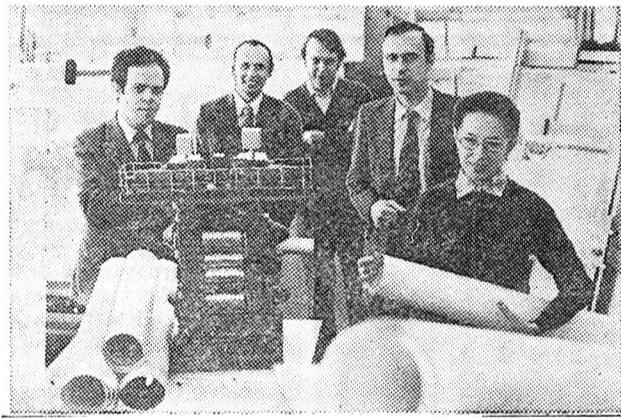
Швидше і точніше прокладати з шахт гірничі виробки

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, «КИЇВ»

Ще один літературно-художній і суспільно-політичний журнал одержали читачі нашої республіки. Ім'я йому дало місто-герой на Дніпрі — «Київ». Перший номер на обкладинці якого стоїть дата «Січень 1983 року», відкривається привітанням Секретаріату правління Спілки письменників СРСР.

У новому журналі — органі Спілки письменників України і Київської організації СПУ — вміщено вірші про ленінську партію, дружбу народів класиків радянської поезії Павла Тичини, (РАТАУ).

ЩЕ ПОТУЖНІШІ І ПРОДУКТИВНІШІ

Донецька область. Заводом заводів називають виробничі об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод». Вироблювані ним гіантські прокатні стани, унікальні роторні екскаватори і потужні рудорозмельні млини, ротори для турбін і ковальсько-пресові комплекси знаходять широке застосування в народному господарстві країни, експортується за рубіж.

На знімках: вгорі — (зліва направо) лауреати премії Ленінського комсомолу, конструктори Л. І. Один, С. С. Шрамченко, В. М. Голінко, провідний конструктор В. П. Ільїн і Л. С. Малахатка; внизу — поворотна платформа роторного екскаватора ЕРШ-РД-5250.

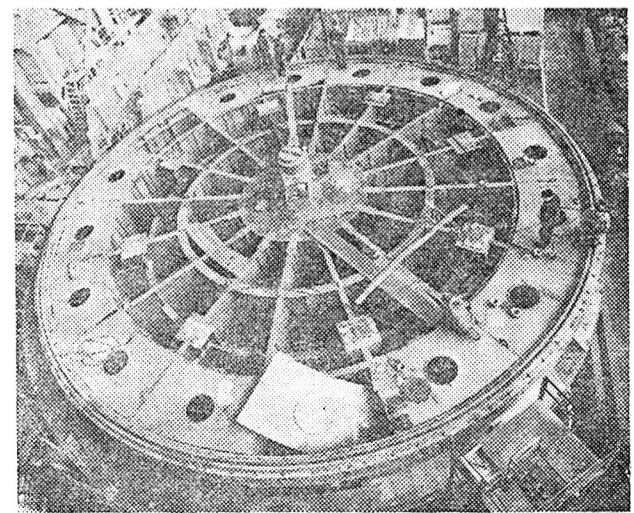

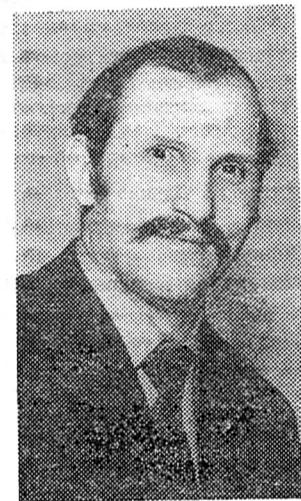
Фото І. Бруя.

(Фотохроніка РАТАУ).

З ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ я повернувся додому нечуючим. Піти працювати вчителем у загальноосвітню школу, зрозуміло, не міг. Завдяки клюпотанням Запорізького облвідділу УТОГ, особисто його голови Віктора Миколайовича Дюкова, мене трудовлаштували.

З 1949 року я почав працювати за фахом у вечірній школі глухих в місті Пологи Запорізької області. Це були тяжкі часи. Тільки невелика частина глухих, які мали спеціальність, працювали. Інших на роботу не приймали. Іх чомусь остергались, ставились з недовір'ям. Та їй справді, яку роботу можна було доручити глухонімій, неосвічений людині? Нечуючі, що жили на селі, працювали в особистому господарстві, або допомагали батькам і родичам у колгоспі. Вони жили одноособно.

У тісній кімнатці, яку арендував для нашої організації облвідділ УТОГ, містився Червоний куточек і все його господарство. Тут не могла розміститися навіть третина відвідувачів. А потяг глухих до Червоного куточка був надзвичайно великий. Протягом дня, особливо вечорами, приходили нечуючі, котрі зверталися до нас з безліччю питань з трудовлаштування, навчання, матеріальної допомоги, тощо.

О. І. Дудаков — токар Запорізького машинобудівного об'єднання — близько тридцяти років по-ударному працює на підприємстві.

Фото І. Мінька.

ЗА СУМЛІННІСТЬ

Днями у Роздільнянському клубі для нечуючих було проведено вечір під називою «Людина праці — гордість Країни Рад». Увагу присутніх привернули стенд «Славимо працею республіку нашу», «Праця, побут і відпочинок членів нашого Товариства», Книга Трудової Слави і Дошка Почесі. Тут же й портрети передовиків праці усіх чотирьох районів, які обслуговують Роздільнянський МРВ УТОГ. Серед них — портрет передового трудівника із колгоспу ім. Калініна В. С. Делебеса. На честь ветерана праці і було організовано цей вечір. Його відкрила голова міжрайвідділу Товариства Є. П. Сергіенко.

Присутні уважно прослухали розповідь про трудовий і життєвий шлях Володимира Степановича, який ось уже понад 25 років працює у рідному господарстві. З найцікавішими побажаннями до винуватця свята звернулася його колишня однокласниця, робітниця Н. І. Іконописець.

Від імені правління, партійної та профспілкової організації Володимиру Степановичу були вручені Почесна Грамота і цінний подарунок.

М. РЕДЬКО.
Одеська область.

РОКИ СТАНОВЛЕННЯ

Головою Пологівського міжрайвідділу УТОГ (він же і завідуючий Червоним куточком), в який входили ще два райони — Гуляйпільський та Куйбишівський, на той час на громадських засадах працював нечуючий токар місцевої МТС Олександр Федорович Короткий. Це була енергійна, життєрадісна ділова людина, котра вболівала за долю кожного нечуючого,

Цю роботу проводити буде дуже важко, особливо мені, оскільки тільки один я був штатним працівником; навіть перекладача не було. Зв'язок з селом був дуже поганий, автобуси тоді ще не ходили. Доводилося ходити пішки за 30—40 кілометрів чи «голосувати» на дорогах.

Через деякий час з'явилася перша успіх. Більша частина сільських мешканців була зачленена в члени УТОГ. Багатьох з них трудовлаштували в місті й зарахували учнями вечірньої школи.

ДО 50-РІЧЧЯ УТОГ

значу, мала непогані успіхи.

Ми з О. Ф. Коротким за незначний час зуміли привернути увагу глухих до громадського життя, заличили їх до супільно-корисної діяльності. Проводили інформації, бесіди, організовували культпоходи до кіно і театру, заличали до заняття фізкультурою і спортом. Налагодили облік глухих, особливо сільських мешканців, закликали їх вступати у наше Товариство. Виявляли дітей шкільного віку з вадами слуху і направляли їх на навчання в Запорізьку спецшколу-інтернат.

Як не було боляче, але більшості глухих сільської місцевості нам доводилося відмовляти в навчанні в школі. У Пологах не було учбово-виробничого підприємства та й з житлом було нелегко. Тільки через кілька років ця проблема почала вирішуватися.

Глухі, які були трудовлаштовані на державних підприємствах міста, як, наприклад, Петро Ходаківський, Петро Колісник, Василь Фомичов та інші були дисципліновані, працювали сумілінно, виробничі завдання виконували й перевиконували

СВІТАНКИ У ПОЛІ

Чи то весною, влітку чи восени — завжди він стрічає світанки далеко за селом. Така вже в нього робота: він, разом з товаришами, пасе колгоспну худобу.

...Все вище і вище піднімається сонце, багряне, по-літньому приязнє і вже трохи пекуче. А від лісу доносяться запахи сосен та ялин, пахне квітучими травами, свіжезораною ріллею.

Олекса на повні груди вдихає свіже ранкове повітря, струшує узбіч шляху проходлину росу із зеленого споришу.

Ще малим, бувало, вибіжить за ворота свого подвір'я і летить, мов на крилах, аж ген на край села. Туди, до сосен, що їх посадив командир партизанського з'єднання С. А. Ковпак.

Тут, серед казкової природи, дуже рано обірвалося його босоноге дитинство.

У 1943 році, коли точилися запеклі бої за визволення Котельви, Олекса втратив слух. А було це так: шойно згоріла підпалена ворогом хата, а він разом з матір'ю та сестричкою сковалися від бомб та снарядів, що сипалися з неба, як дощ, аж у самісінський погріб. Один із снарядів вибухнув неподалік іхної скованих, розвернувшись ріг погреба. Олексу поранило і контузило...

Батько його, Кузьма Хицун, пішов захищати рідну землю ще в далекому 1941 році. Пішов та й не повернувся. Залишилася вдова з двома дітками-сиротами. Як не колгосп, невідомо, чи вижили б у ті тяжкі воєнні роки...

Викопали землянку, та так і жили. Мати на фермі трудилася, Олекса допомагав їй у всьому, а сестра в школу ходила.

Рано подорослішав, став справжнім главою дому. А невдовзі Олекса взявся возити на поле воду, доглядав гусей, качок, пас вівці. Не боявся ніякої роботи. Лише в школу ходив мало, бо важ-

Здавалося б — пастух, ну, що то за професія! Але, погодиться: не кожному доярки довірять своїх корів, своїх рекордисток. Та й праця це не з легких, як може декому здатися на перший погляд. Адже від того, як нагодовані корови, залежить майбутній надій в групі західних тварин.

А з глибокої осені і до ранньої весни він знову тає на фермі: або доглядає худобу, або підвозить для неї корми.

Ім'я Олекси не раз бачили односельці на дощі. Пощані колгоспу, нагороджувався він також цінними подарунками, грамотами, грошовими преміями.

Олекса брав участь в обласних змаганнях передовників сільськогосподарського виробництва Полтавського облвідділу УТОГ. Він уважно прислухається до виступів товаришів по праці, сам розкаже про себе, поділиться досвідом.

У нинішньому, третьому році одинадцятій п'ятирічці, немалім буде вклад нечуючого трудівника у виконання Продовольчої програми.

Тепер у тваринників найвідповідальніша пора — зимівля худоби. Олекса, як завжди, з ранку і до вечора на робочому місці. Рідко на вітві дома буває.

Любить людина свою працю — просту, але таку потрібну всім.

Незабаром О. Хицун знову вийде в поле, вижене на соковиту траву корів.

І щодень буде стрічати свої світанки в полі.

Н. АКСЮК.
Полтавська область.

ли. Цим вони підірвали недовір'я керівників підприємств до глухих. Тепер їх охоче брали на роботу і на виробничі навчання.

Наша організація міцніла, росла, набувала авторитету. Було орендовано просторе приміщення для клубу. Успішно працювала художня самодіяльність та фізкультурна секція, посилилась культурно-масова робота.

З нашого осередка в 1955 році відокремили Гуляйпільський район і створили самостійний міжрайвідділ УТОГ. Але нам стало не легше. Люди виросли, виникли нові вимоги, турботи і проблеми, але вони вже не лякали нас. Всю увагу в своїй роботі ми, як і раніше, приділяли політико-виховні та культурно-масові роботи, організації соціалістичного змагання, вивченю досвіду передовиків виробництва та впровадження його в життя. Сьогодні в місті Пологи міцна організація УТОГ, яка охоплює всіх глухих в місті й на селі. Ми маємо просторий клуб, багату бібліотеку. Та й глухі не ті. Завдяки турботі партії та уряду — це культурні, освіченні, технічно розвинуті люди, що впевнено йдуть по шляху ко-муністичного творення.

І. ЗІНЧЕНКО,
ветеран УТОГ.

НА ШКІЛЬНОМУ МЕРИДІАНІ

ДО НОВИХ

ВИСОТ

Новомиргородській спецшколі-інтернату для глухих дітей виповнилося 50 років. Півстоліття тому, вперше обране правління місцевої організації УТОГ порушило клопотання перед Народним Комісаріатом освіти УРСР про створення в обласному центрі навчального закладу для нечуючих. Ініціатором цього починання була вчителька загальноосвітньої школи Капітоліна Георгіївна Спаська.

На жаль, не збереглися доведені архівні документи, що відтворили історію виникнення школи. Відомо тільки те, що першим директором, вчителем і вихователем стала К. Г. Спаська, яка спершу навчала тільки п'ятьох дітей. Але наступного, 1933 року, учнів було вже 19, а в передвоєнні часи кількість школярів становила вже 220. Стало до ладу нові приміщення, навчальний заклад злагавчався наочними і технічними засобами.

Війна не обминула і Кіровограда. Страшне лихо торкнулось і спецшколи. Відразу після окупації міста фашисти вже хазяйнували у навчальному закладі, розграбовуючи його майно, знущаючись над нечеснimi дітьми. Новий директор Ю. Н. Островський, що очолив школу незадовго до війни, був розстріяний фашистами за те, що став на захист знедолених дітей, не дозволив збитуватися над ними.

8 січня 1944 року Кіровоград було визволено від фашистських окупантів. Ще не затихли останні постріли гармат, як у спецшколі вже розпочалися регулярні заняття. Уроки читались для 38 учнів, яких навчали і виховували вісім учителів і вихователів.

Влітку, через 10 років, школа переїхала з Кіровограда у Новомиргород і розмістилася в низьких, малокімнатних приміщеннях колишнього дитячого будинку. 1965 року держава виділила кошти і обладнанням розпочав будівництво чотириверхового спального корпусу на 360 місць. На початку 70-х років було зведено навчальний корпус зі спортзалом, а через кілька років стала до ладу йодальня на 140 місць. Подвір'я школи огородили, впорядкували, поруч збудували літні спортивні майданчики.

Нині школа — це комплекс сучасних споруд, що сполучені між собою суцільно. Ж. ВІКТОРОВ.

Риси її характеру

Трудова діяльність О. К.

Лисенко розпочалася ще у 1933 році перекладачем на підприємствах та в клубах для нечуючих Донецької області. Олександра Константинівна брала участь в організації обласного відділу УТОГ, залучала глухих до супільно-корисної праці, сприяла підвищенню їх політичної та трудової діяльності.

Коли Жданов звільнили від німецько-фашистських загарбників, О. К. Лисенко допомагала глухим організуватися в Товариство.

Пізніше її було обрано головою Ждановського міськвідділу УТОГ. Велику увагу вона приділяла діяльності клубу глухих, де система-

тично стали проводитися лекції, бесіди, тематичні вечори та інші заходи.

Останні дводцять років трудівниця працювала перекладачем Ждановського міськвідділу УТОГ.

І нині ветеран праці, пенсіонерка О. К. Лисенко бере активну участь у громадському житті глухих.

Доброта, чуйність та відданість людям — ось головні риси її характеру. За це її поважають глухі Жданова свого старшого товариша.

Л. БЕРШАДСЬКА.
м. Жданов,
Донецької області.

Писати кожному дано

Кілька років тому на сторінках «Нашого життя» публікувалися бесіди з громадськими кореспондентами на теми, що пов'язані з їх творчою і організаторською діяльністю. Тоді ж було проведено заключне заняття, на якому висловлено побажання продовжити розмову.

Сьогодні редакція пропонує стислі бесіди, адресовані не лише активістам преси, але й усім читачам, які побажають взяти участь у газеті.

І справді, чому до «Нашого життя» надсилають матеріали тільки активісті? Адже писати кожному дано! За основним законом нашої соціалістичної держави громадянам країни гарантується свобода слова, яка забезпечується можливістю використання преси, телебачення і радіо, тобто кожний має право виступати на сторінках газет, журналів, у телевізійних і радіопередачах. Та ї сприяє цьому високий культурний і освітній рівень радянських людей, стан засобів масової інформації і пропаганди в нашій країні. І Центральний Комітет нашої партії, дотримуючись ленінської традиції, постійно націлює редакційні колективи на якнайширше зачленення трудящих до друкованого слова, на увагу до їх листів у редакціях. Про це, зокрема, йдеться у постанові ЦК КПРС «Про заходи по дальшому поліпшенню роботи з листами і пропозиціями трудящих у світлі рішень ХХVI з'їзду КПРС», прийнятій минулого року.

А візьміть наші газети, у них переважають виступи позаштатних авторів — читачів і громадських кореспондентів. Дедалі більше зачленяються до телевізійних і радіопередач робітники і колгоспники, представники інтелігенції. Тільки минулого року усіма засобами масової інформації і пропаганди нашої країни одержано за приблизними підра-

Отже, писати кожному дано. Одразу ж виникає думка, про що ж писати, чому присвячувати свої рядки? Тему може підказати тільки саме життя, хоча не від того, що й редакція повинна орієнтувати своїх авторів на найважливіші теми і проблеми. Тематика листів може бути найрізноманітнішою, але насамперед вона має стати співзвучною часової і завданням, які стоять перед нами. Наприклад, сьогодні партія націлює радянський народ на виконання Продовольчої програми.

Вдумливо вчитуючись в рядки цього важливого документа, кожен з нас може знайти привід для виступу в пресі, посилаючись на свій досвід і досвід своїх товаришів по роботі. Конкретна, ділова замітка або кореспонденція безумовно прикрасить сторінки газети.

Проте не слід думати, що йдеться лише про виробницькі питання. Газету цікавить усе: і виконання планів, і людські долі, і зіткнення характерів, і побутові умови, мораль і виховання, інтереси і прагнення, робота і відпочинок... Коротше кажучи, немає такого питання, останньо якого стояла б газета. Але пам'ятайте, редакцію насамперед цікавить те, що може бути використано на сторінках газети, що дозволить злагати її зміст, а отже, викликати інтерес у широкого кола читачів. Таким чином ми будемо впливати на стан справ, на формування промадської думки, на свідомість людей. Таке вже покликання газети, як типу періодичного видання.

Як же написати? Про це іншим разом.

Гр. ВАРТАНОВ,
професор.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ — ГАЗЕТА ВІДПОВІДАЄ

Чи маю я право на одержання пенсії як інвалід з дитинства III групи при умові, що перебуваю на повному державному утриманні.

Н. САПОЖНИКОВА,
учениця Краснолучського ПТУ-37.
Ворошиловградська область.

Відповідно до існуючого законодавства інвалідам III групи з дитинства, від загального захворювання чи від трудового каліктва в період навчання в професійно-технічних училищах, коли вони знаходяться на повному державному утриманні, то зверху пенсії, що

ні, пенсія по інвалідності виплачується в розмірі 10 процентів від призначеної суми, але не менше 5 крб. на місяць.

Якщо в цих інвалідів є непрarezдатні члени сім'ї, які перебувають на їх утриманні, то зверху пенсії, що

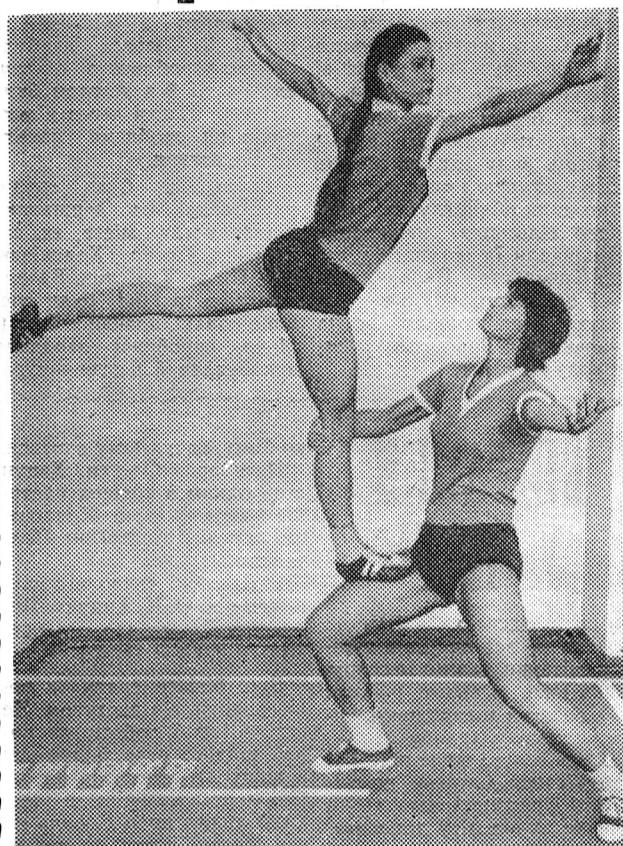
ПЕРЕМОГЛИ ШКОЛЯРІ

Присвячувати районні спортивні змагання пам'яті видатних людей, які загинули за Радянську владу на Тернопільщині, давно вже стало доброю традицією для юних і дорослих спортсменів області.

Так і цього разу, наприкінці січня в селі Іванівка, відбувся турнір з настільного тенісу на честь пам'яті першого голови виконкому сільської Ради народних депутатів С. І. Чорного, котрий загинув від рук буржуазних націоналістів у 1941 році. Змагання зібрали 18 команд колективів фізкультурнику району, в тому числі сюди прибули вихованці Теребовлянської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

За жеребкуванням усі команди було розбито на три підгрупи по шість команд. Колективи вели напружну боротьбу за вихід у фінал, де мали зустрітися переможці підгруп. Після серії цікавих і безкомпромісних поєдинків право виборювати призові місця завоювали учні спецшколи-інтернату для глухих дітей.

М. НИЧ.

Учениці 12-го класу Одеської спецшколи-інтернату № 91 Любов Грязнова та Галина Нимелівська у годині дозвілля охоче відвідують гімнастичну секцію.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

Пенсії інвалідам

належить самому пенсіонеру, членам його сім'ї виплачується: на одного члена сім'ї — четверть призначеної пенсії, на двох — третина пенсії, на трох і більше — половина пенсії.

Інвалідам III групи, що навчаються і одержують стипендію, пенсія виплачується на тих же умовах, що і працюючим інвалідам III групи, причому замість заробітку враховується стипендія. Це значить, що пен-

сія їм виплачується у такому розмірі, щоб пенсія і стипендія не перевищували у загальні сумі заробітку, з якого була призначена або згодом перерахована пенсія.

Якщо стипендія не перевищує 120 крб. на місяць, то виплачується не менше 50 процентів призначеної пенсії.

М. ОПЕНЬКО,
заступник начальника
Управління пенсій
Міністерства соціального
забезпечення УРСР.

НОВЕ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ТЕХНІЧНИЙ ОГЛЯД

Всебічний аналіз статистичних даних за 1982 рік показує, що рівень аварійності серед індивідуальних транспортних засобів у республіці залишається високим і навіть збільшився у порівнянні з попередніми роками.

Більше третини дорожньо-транспортних пригод спричиняється внаслідок грубого порушення водіями швидкісних режимів. Причому, кількість аварій зросла за останній рік на 25 процентів. Близько їх чверті трапилося через недодержання безпекного інтервалу та дистанції руху. Понад 20 процентів аварій виникло з причини порушення правил проїзду

перехрестя. На жаль, що мають місце факти, коли за кермо сідають люди в негерезому стані.

Як бачимо, основна причина дорожніх пригод — низька дисципліна певної частини водіїв. Основна, але не єдина. Як свідчить статистика, досить часто до аварій на дорогах приходить експлуатація технічно несправного транспорту.

Попередити цю загрозу безпеці руху покликані щорічні державні технічні огляди транспортних засобів. Під час їх проведення співробітники ДАІ з допомогою сучасних діагностичних засобів швидко і точно визна-

чають усі «хвороби» вашої машини.

З 1983 року у нашій країні введено в дію нові Правила технічного огляду автомобільних транспортних засобів індивідуальних власників. У відповідності до їх вимог, період проведення техогляду значно скорочено: він трипактим з 1 січня по 31 липня.

У період з 1 січня по 28 лютого технічний огляд транспорту індивідуальних власників проводять усі без винятку районні відділення Державтодіспекції.

Для проведення техогляду власник машини повинен мати такі документи: техпаспорт автомобіля (мо-

тоцикл), свій особистий паспорт, квитанцію про оплату грошового збору за проведення техогляду, медичний довідок.

У березні — квітні цього року відбудуться наради індивідуальних власників транспортних засобів, під час яких співробітники ДАІ докладно проаналізують стан аварійності за минулій рік, будуть визначені завдання в справі забезпечення безаварійного руху, наміченні конкретні шляхи їх розв'язання.

I. ХОМУХА,
начальник технічного
відділу Управління ДАІ
Київського
міськвиконкому.

РЕКОРДИ 13-РІЧНОЇ ПЛАВЧИХІ

У 1982 році 13-річна Беттіна Альтман, школярка з ФРН, двічі брала участь у національних чемпіонатах з плавання. Судячи з результатів, вона знаходитьться у відмінній спортивній формі. Беттіна була трічі першою: на 400 метрів вільним стилем — 4.41,6; батерфляєм — 100 метрів (1.11,8) і 200 метрів — 2.32,8. Кожний з цих результатів перевищує офіційні рекорди Європи, встановлені глухими спортсменами.

У наступних змаганнях Беттіна зробила ще один крок уперед. Вона проплила 200 метрів батерфляєм за 2.30,5 і 400 метрів вільним стилем за 4.40,1. Якби Б. Альтман показала наведений час на XIV Всесвітніх іграх глухих у Кельні, то на усіх трьох дистанціях вона була б у числі призерів найбільших міжнародних змагань.

ЖОРЖ САНД — ЗАХИСНИК ГЛУХОНІМІХ

Ім'я французької письменниці Жорж Санд (1804—1876 р.р.) добре відоме радянським читачам по роману «Консул» та інших творах. Значно менше коло знає Жорж Санд — журналістку — автора близьких статей, і тільки декотрі знають з її діяльністю, спрямованою на захист дітей, від яких відчувається буржуазне суспільство. Наприклад, від її глухонімих співвітчизників.

...Восени 1843 року з монастирського притулку зникла 15-річна глухоніма дівчина на ім'я Фаншетта. Як пізніше з'ясувалось, черниці, яким просто набридло безсловесне створіння, умовили кондуктора диліжансу, що проїжджає повз містечко, відвідати її подалі і вночі висадити в лісі. Однак дівчина не загинула: її підібрали мандрівні артисти цирку.

Представники влади віріли зам'яті випадок, навіть не подумавши покарати винних. Чи варто піднімати розголос через глухоніму? Але ось тут і втрутилася Жорж Санд: її гнівна стаття, що відкрила завісу покритих мороком таємниць монастирського притулку, буквально вразила читачів. Письменниця звинуватила королівського прокурора, котрий нічого не зробив для покарання винуватців.

Цей скандальний випадок дав привід Жорж Санд розгорнути кампанію на захист принижених і скривдженіх громадян Франції, привернути увагу громадськості до будівань інвалідів.

...Через 139 років цю історію розповіла паризька газета «Ві Утрієр».

**Редактор
П. БУЛАТОВ.**